

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ
Одељење за ратне злочине
Кж1-По2 1/26
27.3.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, Одељење за ратне злочине, у већу састављеном од судије Растка Поповића, председника већа, судија др Миодрага Мајића, Душана Агатоновића, Раше Јанковића и Виолете Јовановић, чланова већа, уз учешће вишег саветника Браниславе Муњић, као записничара, у кривичном предмету **окривљеног АА**, због кривичног ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ, одлучујући о жалби браниоца окривљеног АА, адвоката Бојана Станивука, изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине К.По2 бр.8/18 од 13.05.2025. године, након одржане јавне седнице већа, у смислу члана 447 Законика о кривичном поступку, дана 27.03.2026. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Бојана Станивука, а пресуда Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине К.По2 бр.8/18 од 13.05.2025. године, се **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине К.По2 бр.8/18 од 13.05.2025. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ, те га је суд даљом применом одредби члана 5,33,38,41,42 и 43 КЗ СРЈ осудио на казну затвора у трајању од 3 (три) године. На основу члана 261, 262 и 264 став 4 ЗКП, окривљени АА ослобођен је дужности плаћања трошкова кривичног поступка.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио бранилац окривљеног АА, адвокат Бојан Станивук, због повреде кривичног закона, због битне повреде одредаба кривичног поступка, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због погрешне одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у

Београду закаже седницу, на коју ће позвати браниоца окривљеног АА, те након одржане седнице донети пресуду којом ће преиначити пресуду Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине и АА ослободити оптужбе за предметно кривично дело или да решењем укине наведену пресуду и предмет врати на поновно одлучивање.

У одговору на жалбу браниоца окривљеног АА, адвоката Бојана Станивука, јавни тужилац Јавног тужилаштва за ратне злочине навео је да сматра да је Виши суд у Београду одељења за ратне злочине, донео правилну и на закону засновану одлуку, а да су жалбени наводи браниоца окривљеног неосновани.

Јавни тужилац Јавног тужилаштва за ратне злочине је поднеском Ктж бр.1/26 од 13.01.2026. године, а који је примљен у Апелациони суд у Београду дана 14.1.2026 године предложио да се жалба браниоца окривљеног АА, изјављена против пресуде Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине К.По2 бр.8/18 од 13.05.2025. године, одбије као неоснована.

Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, одржао је јавну седницу већа, у смислу члана 447 ЗКП, у присуству јавног тужиоца Јавног тужилаштва за ратне злочине Светислава Рабреновића, браниоца окривљеног АА, адвоката Петра Зрелеца, по заменичком пуномоћју за адвоката Бојана Станивука и представника Фонда за хуманитарно право, о којој није обавестио окривљеног АА, јер то није ни захтевано, а суд је нашао да његово присуство није неопходно, на којој седници је размотрио списе предмета, па је након разматрања навода и предлога из изјављене жалбе, одговора на жалбу и предлога јавног тужиоца Јавног тужилаштва за ратне злочине, из напред цитираног поднеска, а након што је првостепену пресуду испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалби, сходно одредби члана 451 став 1 ЗКП нашао,

- жалба је неоснована.

По оцени Апелационог суда у Београду, насупрот изнетим жалбеним наводима браниоца окривљеног, првостепена пресуда је донета без битних повреда одредаба кривичног поступка, без повреде кривичног закона и на основу правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања, при чему је првостепени суд за донету одлуку у образложењу побијане пресуде дао јасне и аргументоване разлоге, које у потпуности као правилне прихвата и веће овог суда, као другостепеног, и који разлози и њихова правилност нису доведени у сумњу жалбеним наводима браниоца окривљеног.

Наиме, жалбом браниоца окривљеног АА, адвоката Бојана Станивука, првостепена пресуда се оспорава због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, наводећи да пресуда нема јасне и потпуне разлоге о одлучним чињеницама, док су разлози који су дати међусобно противречни, због чега се пресуда не може испитати.

Међутим, Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, супротно напред наведеним жалбеним наводима браниоца налази да је првостепени суд о свим чињеницама важним за доношење пресуде дао довољне, јасне и аргументоване разлоге, који у погледу одлучних чињеница не садрже никакве противречности, нити нејасноће.

Надаље, а с тим у вези, жалбом браниоца се истиче да је првостепени суд

поклонио веру исказима сведока који су своје наводе искључиво засновали на субјективној процени о наводној командној улози окривљеног, без конкретних доказа да је окривљени издавао наређења или имао ефективну моћ одлучивања, позивајући се жалбом и на исказ сведока ББ, који је у свом исказу навео да је он стекао утисак да је АА главни, као и да је првостепени суд пропустио да образложи зашто је у потпуности прихватио исказе одређених сведока, иако исти нису поткрепљени материјалним доказима, као и да се у конкретном случају првостепени суд није бавио свеобухватном анализом свих изведених доказа, већ да је дао апсолутни приоритет исказима сведока, док је одбрану окривљеног потпуно маргинализовао, при чему је пропустио изјашњавање о релевантним контрадикцијама између појединих исказа сведока и материјалних доказа, наводећи даље жалбом, да пресуда садржи озбиљне недостатке, јер је првостепени суд у образложењу паушално навео да је умишљај окривљеног доказан из његове функције командира чете и понашања према цивилима, а да није образложио, на који начин, из тих околности произлази свест и воља за расељавање становништва, као и да првостепени суд није извршио критичку проверу одбране, већ формалним навођењем нашао да је иста неприхватљива, јер је у супротности са исказима сведока, без дубље анализе садржаја одбране окривљеног. С тим у вези, жалбом браниоца окривљеног АА, адвоката Бојана Станивука, првостепена пресуда се оспорава и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, уз оспоравање оцене суда о изведеним доказима и његових чињеничних и правних закључака у погледу улоге окривљеног у ланцу командовања и намере расељавања становништва, сматрајући да првостепени суд није дао адекватне разлоге за тврдњу да је окривљени претио сведоцима и издавао наредбе о напуштању домова.

Међутим, Апелациони суд у Београду, Одељења за ратне злочине, је овако изнете жалбене наводе браниоца оценио као неосноване, с обзиром да је првостепени суд одбрану окривљеног, која се своди на тврдње да је мислио да мештани Сухе иду према стадиону како би потписали лојалност, након чега ће се вратити својим кућама и да није знао да ће становништво бити расељено, јер да је знао у томе не би учествовао, детаљно анализирао, наводећи у образложењу ожалбене пресуде недоследности и контрадикторности у одбрани окривљеног, које управо доказују супротно, дајући јасне, детаљне и за овај суд у потпуности прихватљиве разлоге, како у погледу оцене одбране окривљеног, тако и у погледу оцене исказа сведока и изведених материјалних доказа, о чему је првостепени суд дао детаљну анализу од стране 48 закључно са 62 образложења побијане пресуде, а коју оцену као правилну прихвата и другостепени суд.

Наиме, правилно је првостепени суд ценио одбрану окривљеног, где исти током кривичног поступка није спорио да је био присутан критичном приликом у селу Суха, Општина Братунац, као и да је том приликом био наоружан пушком, те правилно имао у виду да окривљени у претходном поступку најпре није спорио, док је на главном претресу негирао, да је критичном приликом био у униформи, при чему је негирао да је критичном приликом био командир чете, али је најпре навео да је био командир вода у то време, а потом на истом главном претресу навео, да је крајем маја, а свакако након 15. маја, постављен за командира вода, при чему је током целог кривичног поступка негирао да је учествовао у било каквом расељавању муслиманског становништва, наводећи да су Муслимани вођени да потпишу лојалност, а негирао је да је критичном приликом упућивао претње било коме. Бранилац окривљеног у завршној речи, којој се окривљени придружио, оптужницу је спорио само у делу умишљаја окривљеног, који се односи на расељавање муслиманског становништва.

Анализирајући одбрану окривљеног коју је изнео у току претходног поступка и на главном претресу и то у погледу свих одлучних чињеница, па и у погледу чињенице умишљаја окривљеног за присилно расељавање муслиманског становништва, правилно је првостепени суд утврдио чињенично стање како је наведено изреком побијане пресуде, те правилно утврдио да су остварени сви субјективни и објективни елементи бића кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1КЗ СРЈ.

Наиме, у претходном поступку окривљени није спорио да је критичном приликом био у униформи, док је на главном претресу то негирао, наводећи да је био у плавој шушкавој тренерци, а да је у претходном поступку изјавио да је и он био у СМБ униформи, зато што се збунио. Правилно првостепени суд одбрани окривљеног са главног претреса није поклатио веру, већ је у том делу поклатио веру његовој одбрани датој у претходном поступку, имајући у виду да је таква његова одбрана поткрепљена исказима сведока ВВ, ГГ, ББ, ДД, ЂЂ, ЕЕ, ЖЖ, ЗЗ, ИИ, ЈЈ, КК, М16, М17, М20, као и М22, који су категорично у својим исказима навели да је окривљени АА критичном приликом био у војној униформи, као и да је био наоружан, чијим исказима је правилно првостепени суд поклатио веру, јер су исти логични, убедљиви и међусобно сагласни, док је одбрану окривљеног у том делу, изнету на главном претресу, оценио као неистиниту у усмерену на избегавање кривице.

Надаље, правилно је првостепени суд имао у виду да је окривљени током целог кривичног поступка негирао да је на било који начин командовао у расељавању муслиманског становништва, већ да је само учествовао у извођењу муслиманског становништва из кућа, са намером да их са другим лицима одведе на потписивање лојалности, а након чега би се они (муслиманско становништво) вратили својим кућама. Такође, и у погледу умишљаја, односно, намере окривљеног за присилно расељавање предметног становништва, окривљени је остао доследан у својој одбрани у којој је негирао да ће муслиманско становништво бити расељено и у којој је негирао да је критичном приликом командовао, већ да је само учествовао у извођењу муслиманског становништва из кућа, наводећи да је мислио да их он са другим војницима води на потписивање лојалности, након чега би се муслиманско становништво вратило својим кућама, на шта се и жалбом браниоца окривљеног указује.

Међутим, правилно је првостепени суд одбрану окривљеног у овом делу није прихватио, имајући у виду све околности критичног догађаја, исказе саслушаних сведока, па у одређеној мери и одбрану самог окривљеног, који суштински кроз одређене делове потврђује наводе оптужнице и у погледу његовог умишљаја.

Наиме, правилно је првостепени суд утврдио и у том делу чињенично стање, односно, да је у предметној акцији учествовао и окривљени АА као припадник територијалне одбране и који је био обучен у војну СМБ униформу, наоружан пушком и који је током акције наређивао бошњачким цивилима да изађу из својих кућа, учествовао у извођењу цивила из кућа, као и да је у циљу да се пронађе сво цивилно становништво наредио сведоцима М 16, ЕЕ и ЛЛ да пронађу и доведу остале чланове своје родбине уз претњу да ће их убити као и чланове њихове родбине, те да је из склоништа у коме су се крили, истерао старије људе ЗЗ и његову супругу, затим ЉЉ, ММ, НН и његову супругу ЊЊ, те да је цивилима запретио да не смеју да побегну, већ им рекао да треба да стану у колону и да крену, те да је ишао у пратњи цивила, све у намери окривљеног за присилно расељавање муслиманског становништва, а које чињенично стање је правилно првостепени суд засновао и на исказима сведока ВВ, ГГ, ББ, ЛЛ, ДД, ЂЂ, ОО, ПП, ЖЖ,

ЗЗ, ИИ, ЉЉ, КК, РР, СС, ТТ, ЋЋ, УУ, М16, М17, М18, М20, М21 и М22, које је првостепени суд анализирао на странама 49 до 55 образложења побијане пресуде, правилно ценећи исказе наведених сведока појединачно и у њиховој међусобној вези, као и у вези са осталим изведених доказима, те правилно их прихватајући као јасне, убедљиве и међусобно сагласне, при чему су ови сведоци сведочили о ономе што су преживели, као и о лицима која су учествовала у наведеном критичном догађају, при чему су чињенице утврђене из њихових исказа потврђене и писаним доказима које је суд прихватио као истините, будући да су издати од стране надлежних државних органа, а њихову садржину нико није оспорио, а посебно везано за попис становништва у Босни и Херцеговини од стране Завода за статистику из 1991. године, као и листом од 400 имена лица која су доведена из Братунца на Пале.

Приликом оцене исказа напред наведених сведока, правилно је првостепени суд имао у виду да је кривично дело које је предмет овог поступка учињено пре више од тридесет година, да су сведоци често и по неколико пута испитивани у току свих ових година, те да је немогуће очекивати да се о свим појединостима догађаја и хронологије изјашњавају на потпуно сагласан начин, при чему протек времена и по оцени овога суда доводи до немогућности да се критични догађај исприча са истим детаљима, посебно оним који ни по чему нису карактеристични да би их сведоци памтили толико дуг временски период, због чега одређене неподударности у исказима наведених сведока не доводе у сумњу њихову веродостојност, обзиром да су у битном непротивречни.

Стога је правилно првостепени суд, ценећи исказе наведених сведока, нашао да сваки за себе представља индивидуалну интерпретацију стресног догађаја који је узрокован разним чиниоцима (интелектуалним капацитетима, моћи запажања, личним доживљајем, емоцијом и сл.), правилно налазећи да, када се искази наведених сведока, заједно са писаним доказима, доведу у свеукупну везу у погледу битних чињеница, доказују да је окривљени извршио радње кривичног дела које му се стављају на терет.

С тим у вези, правилно је првостепени суд ценио одбрану окривљеног и имао у виду да је окривљени у својој одбрани између осталог навео и да је учествовао у извођењу муслиманског становништва да не би дошло до неког “покоља”, јер су долазиле разне паравојне формације. У својој одбрани на главном претресу окривљени је навео да је ишао на “штабске састанке”, да је ту донета одлука да се људи раселе, да не би дошло до покоља. Приликом каснијег изношења одбране, на истом главном претресу, окривљени је навео да није знао да ће наведено становништво депортовати, која одбрана је по правилној оцени првостепеног суда контрадикторна сама себи, без обзира што је окривљени касније у својој одбрани навео да је одлука да се “ти људи раселе” донета на другом “штабском састанку”, а не на првом, на ком је он био.

Међутим, а стим у вези, правилно је првостепени суд даље ценио одбрану окривљеног где је у својој одбрани на главном претресу навео да је за одлуку о расељавању донету на другом “штабском састанку” сазнао дан пре него што је добио наредбу и учествовао у инкриминисаном догађају, из чега је правилно првостепени суд утврдио, да је окривљени знао да ће се под плаштом одвођења муслиманског становништва на “потписивање лојалности”, обавити расељавање муслиманског становништва, за коју одлуку је већ знао, правилно ценећи да је окривљени своју одбрану прилагођава конкретном процесном тренутку и његовом личном осећају за најбољи могући исход у предметном кривичном поступку.

Поред наведеног, правилно је првостепени суд имао у виду да је окривљени у својој одбрани навео да је критичном приликом муслиманском становништву говорио да “никог не остављају, да никог не крију” јер ће после доћи “Вуковарци”, “Бели орлови” и други да пљачкају и “ту нема останка”, одакле његови наводи у погледу одвођења муслиманског становништва на “потписивање лојалности”, након чега би се вратили својим кућама, управо демантују његове наводе и исти су усмерени избегавању кривице, а коју оцену као правилну прихвата и овај суд као другостепени, одакле су неосновани наводи жалбе браниоца да првостепени суд није анализирао одбрану окривљеног.

Надаље, правилно је првостепени суд на основу писаних доказа, између осталог наведених и на странама од 43 до 48 образложења побијане пресуде, утврдио да је окривљени био командир одељења интервентног вода ... ТО ..., посебно имајући у виду садржину списка припадника ТО ..., списка ТО ... за мај и јун 1992 године, списка Интервентног вода Другог пешадијског батаљона, као и оверене копије јединичног картона за лице АА, а које доказе је у потпуности прихватио као јасне, истините и издате од стране надлежних државних органа, а што је потврђено и исказом сведока ФФ, који је навео да, када је видео окривљеног АА 08.05.1992. године, да му је том приликом окривљени рекао да је командир за ..., који део исказа је правилно првостепени суд прихватио, јер је сагласан са напред наведеним писаним доказима.

Окривљени је у својој одбрани на главном претресу навео да јесте био командир вода у то време и да је као командир вода наређења примао од командира чете, а у то време командир чете је био ХХ. Првостепени суд је у наведеном делу ценио и да је накнадно, у својој одбрани окривљени навео, да су га након 15.маја поставили за командира једног вода, па је правилно овај део његове одбране ценио у склопу напред наведених писаних доказа, а нарочито списка Интервентног вода Другог пешадијског батаљона, из кога произлази да је окривљени АА уписан на исти као припадник Трећег одељења и то као командир тог одељења. У вези напред наведене чињенице, првостепени суд је ценио и део одбране окривљеног да је критичном приликом “пустио тројицу”. При томе је првостепени суд имао у виду и исказе сведока одбране СС, који је навео да му је окривљени АА помогао да критичном приликом побегне из села Суха, као и исказе сведока ЦЦ и ЧЧ, али искази наведених сведока и по оцени овога суда не доводе у сумњу правилан закључак првостепеног суда да је окривљени АА као командир одељења учествовао у инкриминисаним радњама на начин како је то описано у изреци побијане пресуде, имајући у виду изведене доказе и правилно утврђено чињенично стање.

Осим тога, правилно је првостепени суд из изведених доказа, а посебно исказа сведока ББ, ЛЛ, ДД, ЕЕ, КК, М16, као и М20, а које исказе је у потпуности прихватио као јасне, убедљиве, међусобно сагласне и непристрасно дате, утврдио да је критичном приликом окривљени АА, заједно са другим припадницима ТО Братунац, претио муслиманском становништву да ће их убити, односно, чланове родбине сведока ЛЛ, М16 (кога је лично истерао из куће) и ЕЕ, те претио да не смеју да побегну, у ком делу су такође неосновани наводи жалбе браниоца да окривљени предметном приликом никоме није претио.

На основу свега напред наведеног, првостепени суд је на несумњив начин утврдио да је окривљени, као командир Одељења интервентног вода Другог пешадијског батаљона ... ТО ..., заједно са групом наоружаних припадника ТО ..., извршили напад и расељавање цивила – муслиманског становништва села Суха, које није учествовало у непријатељствима, а које, имају статус заштићеног лица у смислу одредбе члана 3 став

1 тачка 1 А Женевске конвенције о поступању са грађанским лицима за време рата (IV Женевска конвенција) од 12.08.1949. године и члана 17 став 1 и 2 допунског протокола уз Женевске конвенције од 12.08.1949. године о заштити жртава немеђународног оружаног сукоба (протокол II од 08.06.1977. године), те предузео наведене радње које представљају кршење правила међународног хуманитарног права.

Наиме, и по оцени овога суда, правилно је првостепени суд из изведених доказа нашао да принудно премештање цивила (присилно расељавање) муслиманског становништва нису оправдавали разлози безбедности, нити императивни војни разлози. Ово стога, што по правилном налажењу првостепеног суда у селу Суха није било борби, већ напад српских оружаних снага, при чему становници села Суха нису представљали било какву претњу, па принудно премештање у сваком случају није могло бити алтернатива да се становништву не пружи било која врста помоћи ради останка, имајући у виду да је српска страна у сукобу контролисала ову област, док чињеница коју окривљени у својој одбрани наводи, да је постојала опасност од других “опасних” српских паравојних јединица, по правилној оцени првостепеног суда не оправдава напред наведено поступање.

Такође, имајући у виду да су у конкретном случају сва лица којима је током напада на село Суха окривљени АА наредио да изађу из својих кућа, затим са другим наоружаним припадницима ТО Братунац учествовао у извођењу из њихових кућа, као и слању лица да пронађу чланове својих породица и доведу на место окупљања, а која лица, ближе наведена у изреци ожалбене пресуде, су били друге (Бошњачке) народности, потом околности под којима се критични догађај одиграо, правилно је првостепени суд нашао да су за све предузете радње постојали разлози етничке природе, који су управо у вези са оружаним сукобом који је у том периоду постојао на територији Републике Босне и Херцеговине и у коме је окривљени АА био припадник српске стране у сукобу, при чему је евидентно да је постојала корелација између предметног кривичног дела и оружаног сукоба.

По оцени Апелационог суда у Београду, Одељења за ратне злочине, првостепени суд је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно применио кривични закон, када је закључио да су се у радњама окривљеног АА стекла сва субјективна и објективна обележја бића кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ, правилно налазећи да је окривљени био свестан свог дела, да је хтео његово извршење, тј. да је био свестан да на наведени начин присилно расељава предметне цивиле који нису учествовали у непријатељствима, те је поступио у тој намери, а не у намери одвођења становништва да потпишту лојалност Општини Братунац, из чега произлази да је кривично дело извршио са директним умишљајем као обликом виности, а како је детаљно образложено на страни 62 образложења побијане пресуде. Такође, правилно је првостепени суд закључио да је окривљени АА кривично дело извршио у стању урачунљивости, јер је био способан да схвати значај свог дела и управља својим поступцима, што током поступка није доведено у сумњу, па како нису постојале околности које би искључиле његову кривичну одговорност, то га је правилно првостепени суд огласио кривим за наведено кривично дело.

Неосновано се жалбом браниоца окривљеног АА, адвоката Бојана Станивука, првостепена пресуда оспорава и због одлуке о кривичној санкцији, јер је првостепени суд приликом избора врсте и висине кривичне санкције ценио све околности из члана 41 КЗ СРЈ, које су од значаја да кривична санкција буде правилно одабрана, а њена висина

правилно одмерена.

Наиме, правилно је првостепени суд од олакшавајућих околности ценио његове породичне прилике и то да је породичан човек, отац двоје деце, као и његов ранији живот, с обзиром да се ради о лицу које раније није осуђивано, као и његово здравствено стање и коректно држање пред судом, док отежавајуће околности на страни окривљеног суд није нашао.

Ценећи напред наведене олакшавајуће околности, у одсуству отежавајућих околности, првостепени суд је наведеним олакшавајућим околностима дао значај особито олакшавајућих околности, имајући у виду бројност истих, а посебно здравствено стање окривљеног, правилно налазећи да има места ублажавању казне и окривљеног, применом одредби члана 42 и 43 КЗ СРЈ, те га осудио на казну затвора у трајању од 3 (три) године.

По оцени Апелационог суда у Београду, Одељења за ратне злочине, а насупрот жалбеним наводима браниоца окривљеног, ефективна казна затвора, у наведеном трајању, сразмерна је тежини извршеног кривичног дела, степену кривичне одговорности окривљеног, околностима под којима је кривично дело учињено, степену повређивања или угрожавања заштићених добара и насталим последицама, при чему је наведена казна нужна мера кривично-правне заштите, којом ће се у потпуности остварити сврха кажњавања из члана 33 КЗ СРЈ.

Приликом доношења своје одлуке, другостепени суд је имао у виду и остале жалбене наводе браниоца, али је нашао да исте нису од утицаја за доношење другачије одлуке у овој кривичноправној ствари, јер је првостепени суд, за своју одлуку, дао јасне и непротивречне разлоге, чија законитост и правилност, није доведена у сумњу жалбеним наводима браниоца.

Из изнетих разлога, а на основу одредбе члана 457 ЗКП-а, Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине је донео одлуку као у изреци пресуде.

Записничар-виши саветник
Бранислава Муњић, с.р.

Председник већа-судија
Растко Поповић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић